ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.,** proti žalované: **Vězeňská služba České republiky,** se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 12. 2018, č. j. 22 A 77/2018 – 6,

takto:

I. Návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů **se zamítá.**

II. Kasační stížnost **se zamítá.**

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal ke Krajskému soudu v Ostravě (dále „krajský soud“) žalobu, kterou se domáhal, aby soud uložil žalované povinnost vydat rozhodnutí ve věci poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

[2] Krajský soud dospěl k závěru, že dle § 7 odst. 2 s. ř. s. není ve věci místně příslušný, neboť žalovaná má sídlo v působnosti Městského soudu v Praze, proto shora označeným usnesením postoupil věc k rozhodnutí Městskému sodu v Praze. Toto usnesení napadá nyní stěžovatel kasační stížností; v ní obecně nesouhlasí s postupem krajského soudu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení o postoupení věci zrušil; současně požaduje, aby mu bylo přiznáno osvobození od soudního poplatku a byl mu ustanoven advokát pro řízení kasační stížnosti.

[3] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná.

[4] Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, ve kterém dospěl k následujícímu závěru: „*Stěžovatel má povinnost zaplatit poplatek za řízení o kasační stížnosti jen tehdy, pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu ve věci samé (o žalobě), či o jiném návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností [§ 1 písm. a), § 2 odst. 2 písm. b) a § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích.*“ Tak tomu v dané věci není, neboť napadeným usnesením nebylo rozhodováno o návrhu ve věci samé. Závěry rozšířeného senátu učiněné ve vztahu k soudnímu poplatku dále promítl rozšířený senát i do úvah o povinném zastoupení stěžovatele: „*Je-li podána kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o neosvobození od soudních poplatků, o neustanovení zástupce či proti jinému procesnímu usnesení učiněnému v řízení o žalobě, je rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti učiněno v rámci tohoto řízení, a proto se zde ustanovení § 105 odst. 1 a 2 s. ř. s. neuplatní.*“ Nejvyšší správní soud proto splnění poplatkové povinnosti ani povinné zastoupení nevyžadoval; nadto stěžovatel má sám vysokoškolské právnické vzdělání, které požaduje § 105 odst. 2 s. ř. s.

[5] Nejvyšší správní soud nicméně posoudil k žádosti stěžovatele o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, zda je tomu třeba k ochraně jeho práv, a s ohledem na předmět věci a podanou kasační stížnost dospěl k závěru, že nikoli; projednávaná věc týkající se místní příslušnosti krajského soudu je jednoduché povahy, přitom již bylo v obdobně věci zdejším soudem opakovaně rozhodováno; kasační stížnost je sice stručná, ale projednatelná a Nejvyšší správní soud o ní může bez dalšího, na základě podkladů obsažených ve spise, rozhodnout.

[6] Nejvyšší správní soud následně posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud konstatuje, že otázkou místní příslušnosti v případě poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb. ve vztahu k Vězeňské službě ČR se opakovaně zabýval např. ve věci sp. zn. 4 As 269/2018 či sp. zn. 5 As 284/2018. Z uvedené judikatury přitom vyplývá, že podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Podle § 1 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráži České republiky, je Vězeňská služba správním úřadem a účetní jednotkou (odst. 3). Organizačními jednotkami Vězeňské služby jsou generální ředitelství, vazební věznice, věznice, ústavy pro výkon zabezpečovací detence, Střední odborné učiliště a Akademie Vězeňské služby. Generální ředitelství zabezpečuje plnění společných úkolů ostatních organizačních jednotek, které metodicky řídí a kontroluje. V čele vazebních věznic, věznic, ústavů pro výkon zabezpečovací detence, Středního odborného učiliště a Akademie Vězeňské služby jsou ředitelé, které jmenuje a odvolává generální ředitel (odst. 4). Podle § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráži České republiky, právní úkony jménem státu činí za Vězeňskou službu generální ředitel. Ředitelé vazebních věznic, věznic a dalších organizačních jednotek Vězeňské služby

jsou oprávněni jednat a činit právní úkony za Vězeňskou službu ve všech věcech, kromě těch, které podle tohoto zákona nebo rozhodnutí ministra nebo generálního ředitele patří do jejich pravomoci. Stěžovatel se domáhá vydání rozhodnutí, k němuž je v prvním stupni ve smyslu výše uvedeného příslušná Vězeňská služba České republiky, která je správním orgánem (úřadem) a povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Vězeňská služba České republiky sídlí v Praze. Místně příslušným krajským soudem k projednání žaloby je tedy Městský soud v Praze.

[9] Usnesení krajského soudu bylo vydáno v souladu se zákonem, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu